Очі твої, злочинно-гречні,
Сліплять, як сонце на екваторі.
А слова твої небезпечні —
Як набої в палаючій ватрі.

Незбагненні, немов азіати,
Гріхи твої усміхненолиці.
І страшно коло тебе стояти,
Як зимою коло криниці.

Твоїх пальців холодний подув
Зірвав мого серця листик.
Страх мій перетворився на подив
Рук твоїх — авантюристок.

Ти рішуча була, як повстання,
Рахувала секунди бою.
Кожен раз я казав: це остання,
Це остання розмова з тобою.

Взяв я з твого солодковластя
Поцілунками тіло потяте.
Подив мій перетворився на щастя
Заколисаного дитяти.

Кожен раз я прощався навіки
З тобою, улюблена зморо,
А ти навіть не розтуляла повіки,
Знаючи, що повернуся скоро.

1966